

НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ ГОЛОВНОГО УПРАВЛІННЯ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ДУШУ - БОГУ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

Герої нашого часу

Війна випробовує на бойову міць і розлуку...

Майже три з половиною роки війни на Донбасі стали випробуванням на бойову міць, силу духу та мужність, із честю, гідністю й відвагою пройдене, не лише для військовослужбовців нашої бригади. Війна щодня випробовує на витримку, стійкість, вміння долати життєві проблеми, а головне, переживати розлуку, й рідних наших бійців. Всі вони хочуть бачити сина, чоловіка, тата чи брата поряд щодня. А ще більше – знати, що йому не загрожує ворожий обстріл чи наступ. Та війна, військовий обов'язок і честь патріота не залишають воїнам вибору. Тож дружинам, мамам і дітям лишається чекати й молитися - за своїх рідних і за

Перемогу...

-Звичайно, мої дружина і син, як і рідні кожного з нас, хочуть, аби я був поряд із ними, в безпеці, - каже командир взводу одного з підрозділів нашої бригади сержант Віталій Оноприюк. - І я вірю, що вже незабаром всі ми зможемо повернутись додому, до тих, хто на нас із нетерпінням чекає. Назовсім. Із Перемогою, яку кров'ю і потом виборюємо вже четвертий рік поспіль. Але поки що тут, на Донбасі, ми потрібніші – будемо робити те, що вміємо й мусимо, допоки російсько-сепаратистська підлота не піде з української землі. Й мої рідні, як би тяжко не давалась тривала розлука, це розуміють.

Синові Віталія Оноприюка, Сашку, лише трохи більше двох із половиною років. Без сумніву, малий, на відміну від дружини Віталія, Тетяни, ще не розуміє, чому тато не вдома, чому мусить бути далеко так довго. Але пройде кілька років, і син пишатиметься батьком-Героєм, розпитуватиме про війну, наслідуватиме, й не виключено, що захоче стати військовим. Бо попри все, через що довелося пройти Віталію за роки на фронті, а починав він службу ще в 51 окремій механізованій бригаді, брав участь у пекельних боях за Савур-могилу, з часу взяття якої 7 серпня минає 3 роки, наш побратим не розчарувався в своєму професійному виборі, й упевнений, що не зрадить дитячої мрії. Каже, військовим мріяв

бути з дитинства, й навіть зараз інших варіантів для себе не розглядає. Більше того, неговіркий і цілеспрямований сержант Оноприюк, людина дій, а не слів, має чіткий план на майбутнє – вступити до військового вишу, аби отримати офіцерське звання й продовжити службу в 14-ій рідній бригаді. Рідній, бо ті, кого на полі бою об'єднала війна, залишаються братами, нехай не по крові, назавжди.

-Хлопці у нашому взводі толкові, - впевнено й гордо каже про підлеглих Віталій. – Тому й стосунки в колективі здорові. Взаємоповага й порозуміння досягаються шляхом спілкування між командиром і особовим складом, бійців між собою. Таким чином можна уникнути чи “загасити” будь-який людський конфлікт, якби навіть такий і виник. Головне ж, що кожен із наших бійців розуміє, для чого й для кого ми тут, на Донбасі, й хто за нашими спинами – наші сім'ї, український народ, наша держава, її цілісність і свобода. За все це ми стоятимемо до звитяги й обов'язково повернемось додому, на Волинь, переможцями! Просто треба ще трохи зачекати...

Бажаємо нашому побратиму здійснення всіх мрій, і обіцяємо тримати за Віталія кулаки при його вступі до вишу!

Надія Замрига, начальник прес-служби 14 окремої механізованої бригади, лейтенант

“Американські військові багато чого вчать в українській армії!”

Таку думку висловив аташе з питань оборони при посольстві США в Україні полковник Пол Шмітт, який відвідав ротні тактичні навчання, що тривають у 54-й бригаді

— Ми бачимо, як зростає молоде покоління українських воїнів! Шкода, що відбувається це внаслідок війни, але вже зараз видно їхню високу майстерність, — сказав полковник. — Особливе враження на мене справили професійні та злагоджені дії бійців. Адже піхоті потрібна неабияка вправність, щоб успішно виконати спільну операцію з бойовими стрільбами за участі авіації, танків, протитанкового резерву (гармати МТ-12) тощо, — додав Пол Шмітт і наголосив: — Ви зараз воюєте проти сучасного ворога! Ми ж протягом 15-ти років постійно маємо справу з бунтівниками, а це зовсім інше. Відтак ми вивчаємо ваш досвід, насамперед — безпосередньо в зоні АТО, де багато разів бували з колегами.

Прес-служба 54 окремої механізованої бригади

Дві долі захисників України або маленькі історії, які вже стали Історією країни

Продовження. Початок у Бойовому бюлетені №17

Аеропорт-2

Наприкінці осені, після бойового злагодження підрозділу, Анатолій потрапляє в зону бойових дій в район Миколаївки, а потім Очеретного. Це був тяжкий період для захисників донецького аеропорту. Вони були практично оточені. Російсько-сепаратистські війська робили все, щоб відрізати захисників аеропорту від наших військ, а наші – щоб завадити цьому.

Підрозділ, у якому служив Анатолій, отримав бойову задачу вибити ворога з монастиря, що розташований в 2-3 кілометрах від аеропорту. Це був відомий бій 17 січня. Згідно задуму, відділення на БМП мало пройти через злітно-посадкову смугу та з флангу атакувати монастир.

Але щось пішло не так. Розвідка не повідомила, що на шляху БМП був виритий протитанковий рів, який вона не змогла подолати. Відділення змушено було повернути до аеропорту, де розгорівся запеклий бій. Місцевість давно була пристріляна ворогом. Пострілом з крупнокаліберного кулемету поранили командира БМП, машина стала нерухомою та ще й заклинило двері. По броні БМП, наче град, зацокотіли кулі. Врешті-решт відділення залишило БМП, розгорнулося в ланцюг і під прикриттям БМП і танків пішло в атаку. Противник вів обстріл з трьох сторін. З десяти танків, які мали підтримувати наступ

наших бійців, дійшли тільки два, а МТЛБ не могла підтримати атаку, тому що була завантажена боеприпасами. Але наказ є наказ, і його потрібно виконувати. Ворог відкрив шалений вогонь зі стрілецької зброї та мінометів.

Близький розрив міни. Далі події

Анатолій пам'ятає смутно. Пізніше побратими розповіли, що двоє загинули, а двадцять чотири бійця отримали поранення. У Анатолія розтрощена нога та вибиті зуби.

Поранених віднесли до терміналу аеропорту. Саме там помирає від тяжкої травми лейтенант спецназу грузинської армії та доброволець 93-ї бригади Тамаз Сухіашвілі.

На жаль, до

кінця виконати бойову задачу підрозділу не вдалося. Винних у цьому бійців не було. У той час кожний клаптик землі

біля аеропорту був пристріляний ворогом.

Мотивація та бойовий дух наших хлопців були високими. Після того як Анатолій оговтався від поранення, він ще піднявся на другий поверх аеропорту та хотів спробувати повоювати, але його стан був важким. Анатолія евакуювали в тил бійці Правого сектору.

Після війни

Далі долі наших героїв були дещо схожими. Обидва потрапили до шпиталю. Анатолій – з важкими пораненнями, а Олександр – із хворобами. Навесні 2015 року обидва були вже вдома. Олександра демобілізували, а Анатолій просто після лікування приїхав додому. Період реабілітації був важким. Потрібно було вирішувати сімейні проблеми та поправляти здоров'я, але найголовніше – “зібрати до купи свої думки”. Зробити це досить важко. Особливо Анатолію. До мирного життя він повернувся, але залишилася проблема соціального статусу учасника АТО. Анатолій має відзнаку учасника АТО, яку йому вручив особисто міністр оборони Степан Полторак у шпиталі, але в списках ЗСУ він не значиться. Відзнака є, а статусу немає.

“Іноколи мене питають, за що мені дали медаль і що я робив у донецькому аеропорту, то я відповідаю, що в донецький аеропорт прибув літак з бананами, а я його розвантажував і випадково пошкодив ногу, за що мене й нагородили”, - так іронічно прокоментував свою проблему Анатолій.

Спілкування з Олександром та Анатолієм навело мене на думку про те, що ми, старше покоління, даремно вважаємо, що молодь вже не та, що в неї мало патріотизму. З такими хлопцями, як герой цієї розповіді, ми непереможні та справді незалежні.

**Вадим Степанець газета
“Україна-Центр”**

Спеціально для Бойового бюлетеня

Кращі розвідники - у 1 механізованому батальйоні

Під час традиційних інструкторсько-методичних занять із командирами батальйонів і дивізіонів та командирами рот і батарей, які пройшли під керівництвом командира 14 окремої механізованої бригади полковника Олександра Жакуна, відбулися змагання на кращий розвідувальний взвод нашої бригади. Попри шалену спеку, наші розвідники успішно подолали смугу перешкод і влучно знищували умовного противника. Змагання були запеклими й емоційними, адже перемога, нехай і під час навчань, для кожного з наших розвідників була

справою честі! Оцінювалися розвідзводи за кількома критеріями, серед яких - швидкість подолання смуги перешкод, влучність стрільби та тактичні дії.

Як результат, 1 місце у запеклій боротьбі вибороли розвідники 1 механізованого батальйону, 2 місце посіли бійці 3 батальйону, а «бронза» дісталася розвідникам 2 механізованого батальйону. Командир бригади полковник Олександр Жакун вручив переможцям грамоту та солодкий подарунок – торт.

Також командир бригади зазначив, що задоволений тим, як пройшли змагання, адже всі три розвідувальні взводи показали відмінні результати, що свідчить про їхню хорошу тактичну, фізичну та психологічну підготовку. А відтак, наші бійці готові до виконання будь-яких бойових завдань!

**Надія Замрига,
начальник прес-служби 14 окремої
механізованої бригади, лейтенант**

Усі ми солдати України, незважаючи на чини і ранги. Цей Бойовий бюлетень підготовлено саме для Вас. Нам важливі Ваші думки і переживання. Напишіть нам про це. Ваші фотографії і статті ми опублікуємо у наступних номерах.

Наші контакти: e-mail: vspr22@ukr.net; www.facebook.com /Бойовий бюлетень-350122962046015